

Jeremjáš 1,4 -10: Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka.“ Nato jsem odpověděl: „Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec.“ Ale Hospodin mi řekl: „Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“ Hospodin vztáhl svou ruku a dotkl se mých úst. Pak mi Hospodin řekl: „Hle, vložil jsem ti do úst svá slova. Hleď, tímto dnem tě ustanovuji nad pronárody a nad královstvími, abys rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a sázel.“

Korintským 13,1-13: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše proročování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

Lukáš 4,21-30: Ježíš k nim promluvil: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali a divili se slovům milosti, vycházejícím z jeho úst. A říkali: „Což to není syn Josefův?“ On jim odpověděl: „Jistě mi řeknete toto přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! O čem jsme slyšeli, že se dalo v Kafarnaum, učíš i zde, kde jsi doma.“ Řekl: „Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti. Po pravdě vám říkám: Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, kdy se zavřelo nebe na tři a půl roku a na celou zemi přišel veliký hlad. A k žádné z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen k oné vdově do Sarepty v zemi sidonské. A mnoho malomocných bylo v Izraeli za proroka Elizea, a žádný z nich nebyl očištěn, jen syrský Námán.“ Když to slyšeli, byli všichni v synagoze naplněni hněvem. Vstali, vyhnali ho z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo jejich město vystavěno, aby ho svrhli dolů. On však prošel jejich středem a bral se dál.

„Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží“.

Ježíš po své čtyřicetidenní přípravě na poušti zahájil svou veřejnou činnost. Ježíš nešel do Jeruzaléma, duchovního centra izraelského národa. Nešel ani do Říma, který byl středem tehdejší politické moci. Jde do Nazareta, kde vyrostl. Nazaret nebyl významným městem. Ježíš přichází mezi své, jde k nejbližším a známým lidem. A zde v nazaretské synagoze zahajuje svou činnost. Možná si řekneme, že se ti lidé měli, když se s Ježíšem mohli setkat osobně. Vidět ho na vlastní oči. Máme různé popisy, jak asi vypadal. Lidé si ho různě idealizují. Když se nad tím zamýšlím, tak jsem možná i ráda, že jsem ho neviděla. Teď by přesně přišly ty soudy a posuzování, představy a on je takový a makový. Neuvěřitelné, co naše mysl dokáže, neustále hodnotit,

posuzovat. A nemůžeme si pomoci. Určitě tomu bylo i tehdy, jen se třeba neřešilo, jaké má vlasy, ale jestli je Pohan. Dnes bych řekla, že ty soudy, a posuzování utichnou věkem, zkušenostmi a vírou. Nebo je i dobré prostě na ty myšlenky nereagovat, oni zase totiž přijdou další. Je úplně jedno, jestli tu fyzicky mezi námi je, ale jediná a opravdová blízkost je víra, víra v jeho učení a příklady v životě. A mohlo to třeba být i tak, že čím blíže mu tehdy lidé byli, tím více mu mohli být vnitřně vzdáleni. Nejprve byli lidé v Nazaretě nadšeni Ježíšovými slovy, ale pak začali pochybovat a ptát se, zda to není jen syn tesaře. Opět se ukazuje naše lidská tendence soudit. Kolik lidí kolem něj prošlo a neproměnilo je to. Tento text nám může i ukazovat boj mezi vírou a nevírou. Lidé v Nazaretě znali Ježíše od dětství, ale to jim neumožnilo uvěřit v jeho poslání. Někdy je těžké přijmout něco nového, neočekávaného, zvláště když to pochází od někoho, koho známe. Dnes je to úplně stejné. Každý má ten svůj čas proměny. Dále se nám tu objevuje univerzálnost Boží lásky. Ježíšova slova o tom, že Bůh posílal pomoc i pohanům. Ukazuje se tu, že Boží láska je univerzální úplně pro všechny. To dnes pro nás je velmi náročné přijmout. Myslíme si, jak rozumíme situaci ve světě, máme názory na všechno. Občas se zastavím a říkám si: „Ale přece já jsem u toho nebyla nebo já nechodila v jeho botách!“ Když to člověk takto slyší, tak je to úplně jasná věc, ale zkusme si v praxi uvědomit, jak často vynášíme soudy a řešení, jak by to mělo vypadat. Mně osobně, ta hlava jede furt. Občas se mi podaří si to uvědomit a občas jsem „chytrák“ světa. Pro lidi z tohoto galilejského městečka nebyl Ježíš žádnou ikonou. Vyrůstal mezi nimi jako malý chlapec jako každý jiný člověk. Proto jsou nesmírně pohoršeni, když Ježíš o sobě mluví jako o Mesiáši. Ježíš viděl reakci Nazaretských, řekl: „Amen pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti“. Tato věta vyjadřuje nadčasovou pravdu. Připomněl postavu proroka Eliáše. V jeho době bylo v Izraeli mnoho chudých a hladových vdov, ale on byl přijat pouze pohanskou ženou. Nyní v Ježíšově případě je to stejné. Jestliže lidé z jeho vlastního národa, dokonce rodného města, se nad ním pohoršují a urážejí ho, pak se Ježíš obrátí jinam. Najednou ho mají vnímat jinak a to oni nedokáží. Mysl jim v tom brání. Oni to ani nechtějí. Jsou zvyklí, že to nějak je a basta. Jak je to i nám známý přístup. Je něco jinak a úplně nás to rozhodí. Děje se nám, že se s někým přátelíme dlouhá léta, pak nastane u něj změna a najednou se to nepotkává. Někdy je to v pořádku, cesty se rozdělí, ale někdy i z důvodu, že nejsme schopni přijmout, že ten člověk je jiný, máme z toho strach nebo se nám to jednoduše nechce akceptovat. Vzdálíme se. A úplně stejně to může být s vírou a představou o našem Otci/Ježíši. Přirozeně se vyvíjíme a učíme novým věcem a najednou k nám texty z Písma začnou promlouvat jinak, než celá ta léta před tím a nám se to nemusí líbit. Protože si uvědomíme, že jsme to třeba vůbec nepochopili. Ale v tom to právě je. Vše je neustále živé. Těžko se nám vystupuje ze zaběhnutého, ať už je tím myšleno cokoliv. Ale právě tyto monety nás otevírají blíže k Otci a vnitřní svobodě Ducha. Zkusme občas v těch našich soudech být laskavější především k sobě i druhým a dovolme si se i sobě zasmát.